

НАШИТЕ КОНКУРСИ

Четвърти конкурс

Този конкурс се урежда по две причини. Едната е — да може редакцията да провери какво мнение имат читателите за вестника, какво харесват у него и какво — не. Другата е — да нагоди списването на вестника по вкуса на своите читатели. За тази цел, всеки трябва да отговори на следните въпроси.

1. Кои отдели най-много ви харесват?
2. Кои отдели считате за неинтересни?
3. Кои стихотворения и кои разкази сж ви направили най-добро впечатление?
4. Желаете ли и напредъ да се дават задачи съ премии?

5. Кино екранъ „Барабанъ“ забавенъ ли е или не, и кой филмъ отъ него ви е харесалъ най-много.

6. Веселитъ случки „Иманярска треска“ отъ Любомиръ Дойчевъ, интересни ли сж или не и защо?

8. Какво е общото ви мнение за в. „Барабанче“.

На горните 8 въпроса всеки участникъ трябва да отговори по възможностъ най-кратко. Конкурсътъ ще приключи до излизането на брой 18 — 4. окт. т. г. *Отговоритъ трябва да бждатъ изпратени най-късно до 10 окт. т. г.* Следете в. „Барабанче“.

За най-сполучливите отговори ще бждатъ раздадени *три парични премии. I-500 лв. II-300 лв. и III-200 лв., както и още 20 премии по 50 лв. въ хубави прочитни книги.* Имената на печелившите и тези на останалите участници, ще бждатъ съобщени въ брой 20 на в. „Барабанче“. Участвайте всички!

Септемврий дойде по прашния селски друмъ. Мина между загорялите ливади и черните угари и навлезе въ селото отъ горния край. Спръ се най-напредъ предъ Денювата кръчма — да си почине на сѣнка подъ лозата и да разхлади съ студена вода.

После се спусна право въ бѣлото училище и заудря силно звѣнца. Заудря го така, че дори циганитъ дѣто живѣха чакъ на „Черния ридъ“, го чуха. Чуха го, разбира се, и Ильо и Ванката. Сkochиха и двамата отъ леглата, плиснаха по две шепи ледена вода на очите си и излѣзоха почти едновременно на уличката. Опрѣха се на камения дуваръ и заговориха.

— Ильо, — рече нѣкакъ жално Ванката, — тая година новъ учителъ ще имаме, а?

— Сигурно! — отвърна умислено Ильо, — Не може, май, въ прогимназията да ни учи учителятъ отъ отделенията.

— Хе-хе! Сега сме първокласници, а! — и Ванката тържествено удари приятеля си въ гърдите.

И наистина, двамата бѣха завършили криво-лѣво четвърто отделение. Съ еднакъвъ успѣхъ, разбира се — три и половина. Ни повече, ни помалко. Вѣрно е, че учителятъ при раздаване свидетелствата каза нѣщо,

ДА ПЕСТИМЪ ПЕСТИ ДЕТЕ!

Минаватъ детскитъ години, минаватъ свѣтлитъ мечти, и твойта радостъ ще премине. . . пести, дете, пести, пести! Сега при мама и при татко безгрижно, весело си ти, но, знай, това е толкозъ кратко. . . пести, дете, пести, пести! Живота носи много мжки и много черни, тежки дни, като пчелица неуморно пести, дете, пести, пести! Ще минатъ свѣтлитъ години, ще минатъ чуднитъ мечти и твойто детство ще премине. . . пести, дете, пести, пести!

Иванъ Василевъ

ЧЕТИВО ЗА НАЙ-МАЛКИТЕ

Крумъ

Крумъ въ махлата е познатъ, като честенъ и сърдцатъ. Той известенъ е спортистъ и отличенъ фудболистъ. Крумъ играе въ първи тимъ, че е смѣлъ, непобедимъ, но затуй — презъ день, презъ два — ходи съ вързана глава.

Л. Д.

ДА СЕ ПОСМЪЕМЪ

Желание

- Осждени сте да изгорите въ кладата. Кое е вашето последно желание?
- Да повикате пожарната команда.

По аритметика

Учителя — Иване, колко е на 15 половината?

Иванъ (на ума си) Ама, че ме хвана на тѣсно, а . . . ако кажа 8, повече е, ако кажа 7 . . . малко е . . . колко ли ще кажа?

Отговоръ

— Пено, донеси ми другъ ножъ, този не е чистъ.

— Какъ не е чистъ, госпожо, когато преди две седмици съ него съмъ рѣзала сапунъ!

Между туристи

— Като те гледахъ какъ се спущаше отъ онова стрѣмно мѣсто, сърдцето ми се пукаше

— А на мене, гащите.

Между приятели

— Драги, колко струва тази връзка?

100 лева

— Не можа да познаешъ! Тя ми е подаръкъ.

Предвидливостъ

Единъ човѣкъ е ухапанъ отъ бѣсно-куче. Уплашенъ, последниятъ изтичва при най-близкия лѣкарь. Докато лѣкарьтъ се приготвѣлъ, уплашениятъ извадилъ моливъ и листъ и почналъ да пише.

— Не, не, отговорилъ лѣкаря, то не е толкова опасно, та да си пишете завещание.

— Не азъ пиша само списъка въ случай, че побеснея, кого да ухапя.

На училище

Разказъ отъ *Кирилъ Ст. Русевъ*

ама то си остана за негова смѣтка. — Половината е — рече той — подаръкъ отъ мене. . .

Както и да е. Свършиха четвърто отделение, и туй-то! Сега сж първокласници и не знаятъ де да се денатъ отъ радостъ и нетърпение! Та днесъ е първиятъ учебенъ день! Какъ ви се струва? Не е лесно за единъ първокласникъ това! Цѣло лѣто да тичашъ изъ ливадитъ подиръ шарената крава на Ильови и бѣлиятъ волъ на Ванката, и сега — хопъ — на училище! Сбогомъ лѣто! Сбогомъ, ливади, игри! Сбогомъ, и нищо повече! . .

Двамата другари тръгнаха съ боситѣ си крака въ праха на селската уличка и тръгнаха бавно къмъ училището. . .

*

А новиятъ учителъ, „класниятъ“, както го викатъ дѣцата, не изглежда лошъ човѣкъ. Младъ и добъръ.

— Това е хубаво! — помисли си Ильо.

— Това е хубаво! — рече Ванката.

— Кое, бе Ванка? Кое е хубаво? — запита Пешо Босиятъ, който не бѣ разбралъ нищо.

— Те това! — и Ванката му плес-

на единъ звученъ шамаръ.

Не може така! — рече Ильо и той плесна единъ шамаръ на Пешо Босия.

После двамата другари си седнаха право на задния чинъ. Учителътъ гледаше като гръмнатъ. Изведнажъ се досети нѣщо и викна силно;

— Я вие — при менъ!

Ильо и Ванката мързеливо се помѣстиха отъ чина си и отидоха при него.

— Защо биете момчето?

— Па, така! — отвърна Ванката, — на шега, г-нъ учителю. Пита ме нѣщо, и азъ му отвърнахъ! Нали трябва да отговаряме, кога ни питатъ! Така ни учеше ланшниятъ учителъ! — и Ванката се усмихна доволно.

— Ами ти бе? — обърна се слисаниятъ учителъ къмъ Ильо.

— Е, па и азъ! Щомъ Ванката казва „да“, и Ильо казва „да“; щомъ Ильо каже „не“, и Ванката казва „не“. Така си е!

И Ильо побутна усмихнатъ другаря си. Класътъ кѣнтѣше въ това време отъ смѣхъ. Учителътъ се чудеше, какво да каже. Митко, най-умното момче въ класа, стана и каза:

— Оставете ги, г-нъ учителю! Тѣ сж си такива. Не могатъ единъ безъ другъ. Единъ пжтъ Ильо падна въ